

Følgende nærmere forklaret, hvorledes vi da kunde tænke os det, og nævnt forfjællige Hensyn, som der fra Regjeringens Side maatte tages i Contracten, for netop at gjøre Sit til, at Kunsten blev holdt paa samme Trin. Ganske vist ere disse Bestemmelser ikke udtømmende, men det er jo heller ikke, som der allerede tidligere er gjort opmærksom paa, en endelig Contract, det er kun Tanken, at disse Bestemmelser skulle udføres igjennem Contracten, men hvorledes det kan skee, derom kunde det ærede Medlem have faaet Dplysning i Brüsseler-Contracten, hvis han vilde seet nærmere til. At man ikke kan udtrykke sig bestemtere, at man kun kan sige, at Kunsten skal saavidt muligt holdes paa samme Trin, er dog en given Sag, thi, hvorledes kunne vi enten ved Tilskud, Tilsyn eller Styrelse skabe Kunst- eller Digtergenier? Vi have havt Tider, hvor Sligt har blomstret, men vi have ogsaa havt andre Tider, hvor der ikke har været saadanne. Det er umuligt fra Statens Side at frembringe Sligt, naar det ikke kommer frem af sig selv eller skabes blandt Befolkningen. Vi maae forudsætte, at der kan komme Tider, hvor hverken Kunstnerne eller Digterne eller selve det Publicum, der samles indenfor Murene, og af hvilke Theaterforestillingerne for en stor Deel maae være afhængige, staae paa et saa høit Trin som nu; det kan være muligt; men jeg vil idetmindste for det Sidstes Bedkommende haabe, at det ikke bliver Tilfældet. Vi maae derfor nødvendigvis sige, at det kun skal skee „saavidt muligt“, det vil med andre Ord sige, at Kirke- og Undervisningsministeren — jeg tror rigtignok, at dette Forhold bør vedblive at høre under ham — bør igjennem sine Tilsynsmænd sørge for, at afværge, at der tages daarlige Skuespillere og daarlige Stykker end dem, man kunde faae efter Tidens Letlighed. Det er det, Tilsynet har at betyde, og derfor er det, Tilskudet gives. Hvad Operaen og Balletten angaaer, da have vi udtrykkelig sat dem saa ubestemte, fordi vi ere overbeviste om, at Regjeringen i den Henseende vil varetage, hvad der er nødvendigt, for at holde Operaen og Balletten i det Omfang, som kan findes rigtigt efter vore Forhold og efter som Forholdene

skifte. Vi have i den Henseende givet Regjeringen fuld Naadighed, men derved tillige betegnet, at det, som vi i Særdeleshed lægge Vægt paa, er det nationale Skuespil; det er det, man, hvergang vi have havt Theateragen for, har draget frem for os under Henviisning til Ohlenschlägers og Holbergs Muse; det er det, der især skal værnes om. Saae vore Kræfter ikke til at tilværne om det Andet, saa er det, selv om disse Formaal end i og for sig ere nok saa gode og nok saa prisværdige, dog ikke det, som vi ville have, at der i den Grad skal lægges Vægt paa; vi have derfor villet antyde, i hvilken Retning der fortrinsvis skal gaaes, og i hvilken anden vi troe, at der kan gjøres Indskrænkninger efter de forandrede Forhold, hvori vi nu ere komne. Musikken er ganske vist vigtig, men ved Operaen er der andre Betsninger end dem til Musikken; der er desforuden f. Ex. gjerne en kostbar Udstyrelse, som den ærede Ordfører har nævnt. Seg skal her efter de Dplysninger, der ere givne, nævne, at en Opera, der er sat i Scene i Stockholm, har kostet 40,000 Rd. dansk; (Bille: Der er ikke anvendt saa mange Penge derpaa her i Landet); en saadan Udstyring maatte vi rigtignok ønske, vi ikke fik ved vort Theater; Udgifterne dertil have vel ikke været saa store, men de kunne i alt Fald have været større, end man fremtidig skal give Anviisning paa. Dernæst have vi i Nr. 6 sikret et fuldstændigt Tilsyn med hele Regnskabsføringen ved Theatrets Indtægter og Udgifter, saaledes at man allerede der har en Sikkerhed for, at en Fallit ikke pludselig kan komme; og endelig have vi i Nr. 7 foreslaaet, at der skal stilles en passende Sikkerhed, hvorved man er fuldstændig betrygget mod Pengetab, naar Regjeringen vil udføre det, som den dog ved mange Contracter har viist, at den kan. Seg kan derfor slet ikke see Andet, end at vort Forslag er fuldstændig brugeligt, og at der maatte fremkomme mange andre langt vægttigere Indvendinger, end der hidtil er fremkommet, for at det skulde kunne svækkes; og jeg tror netop, at nu er Tiden kommen til at gjennemføre det, man har sagt, at det blev os for kostbart, fordi vi havde denne store Mængde